

ידענות אחרונות

מדריך לכל השבוע

סרטים חדשים

„חקווה ותהילה“

לונדון בתקופת „הבלייז“ הגרמני, כפי שהיא נראית מבעד לעיני ילד. זה יכול להיות יותר יפה מפצצות, ורקורים, צפלינים, רסיסים, הריסות, אוצרות בין החורבות, אפילו טעמו המרמסקין של המוות. שלא לדבר על ישיבה במיקלטים, חופש מההורים העסקיים, האונה לרדיו עד שעה מאוחרת. סרטו של הבימאי הבריטי ג'ון בורמן („גברים במלכודת“), המספר על זכרונות ילדותיו שלו, סבסטיאן רייס-אורדס בתפקיד הילד ביל.

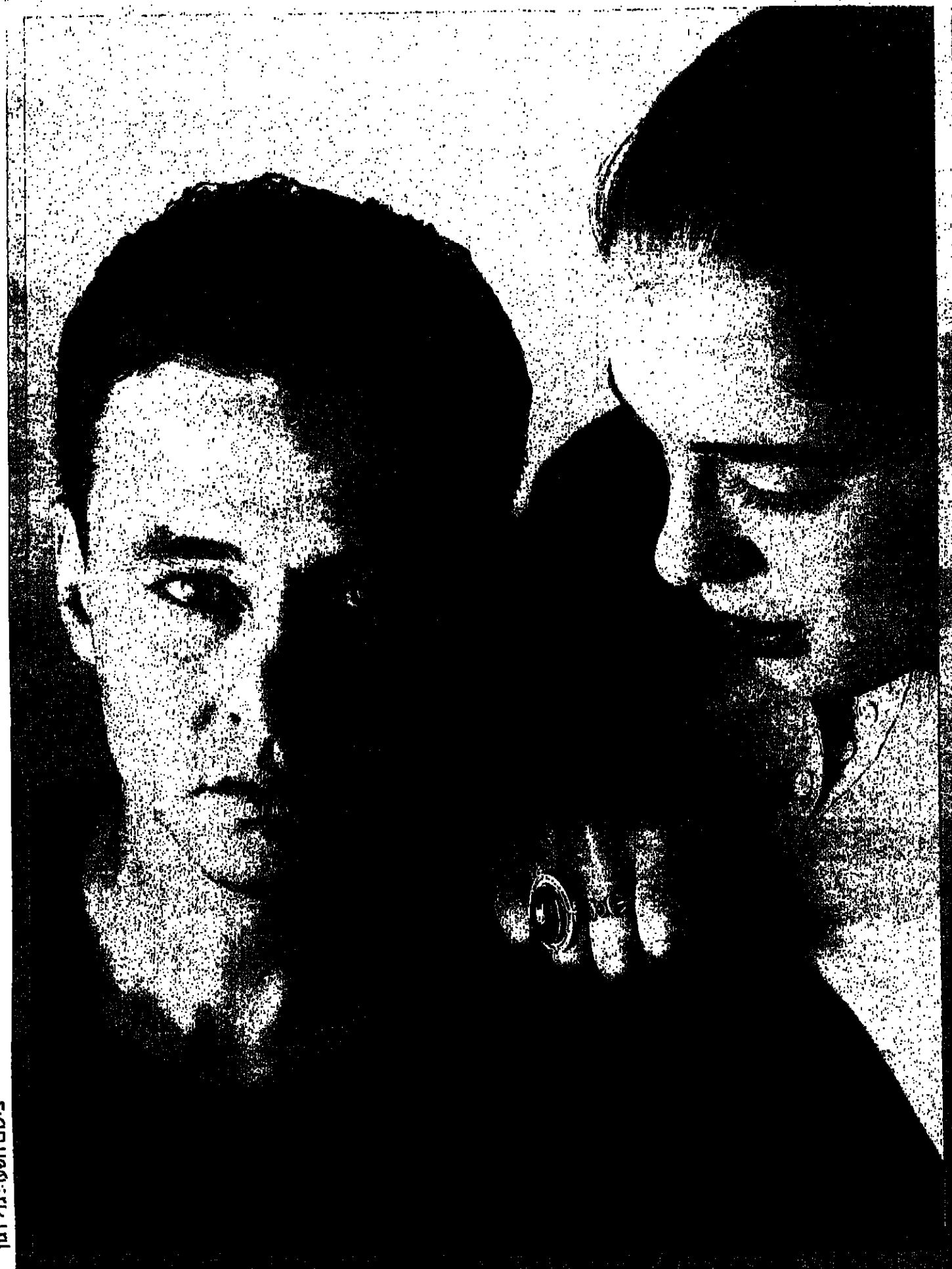
(עמ' 18)

רייס-אורדס, ילד הבלייז

עובר ושכ: תקליטי מכור
לצילי ולואב טנא, אלף
הפרצופים של יוסי חן
(עמ' 7)

אמא אוהבה ילד עברי
החפש תנודות שטוחות על
החופש, אבות אפילו בספר
החיים השמיני

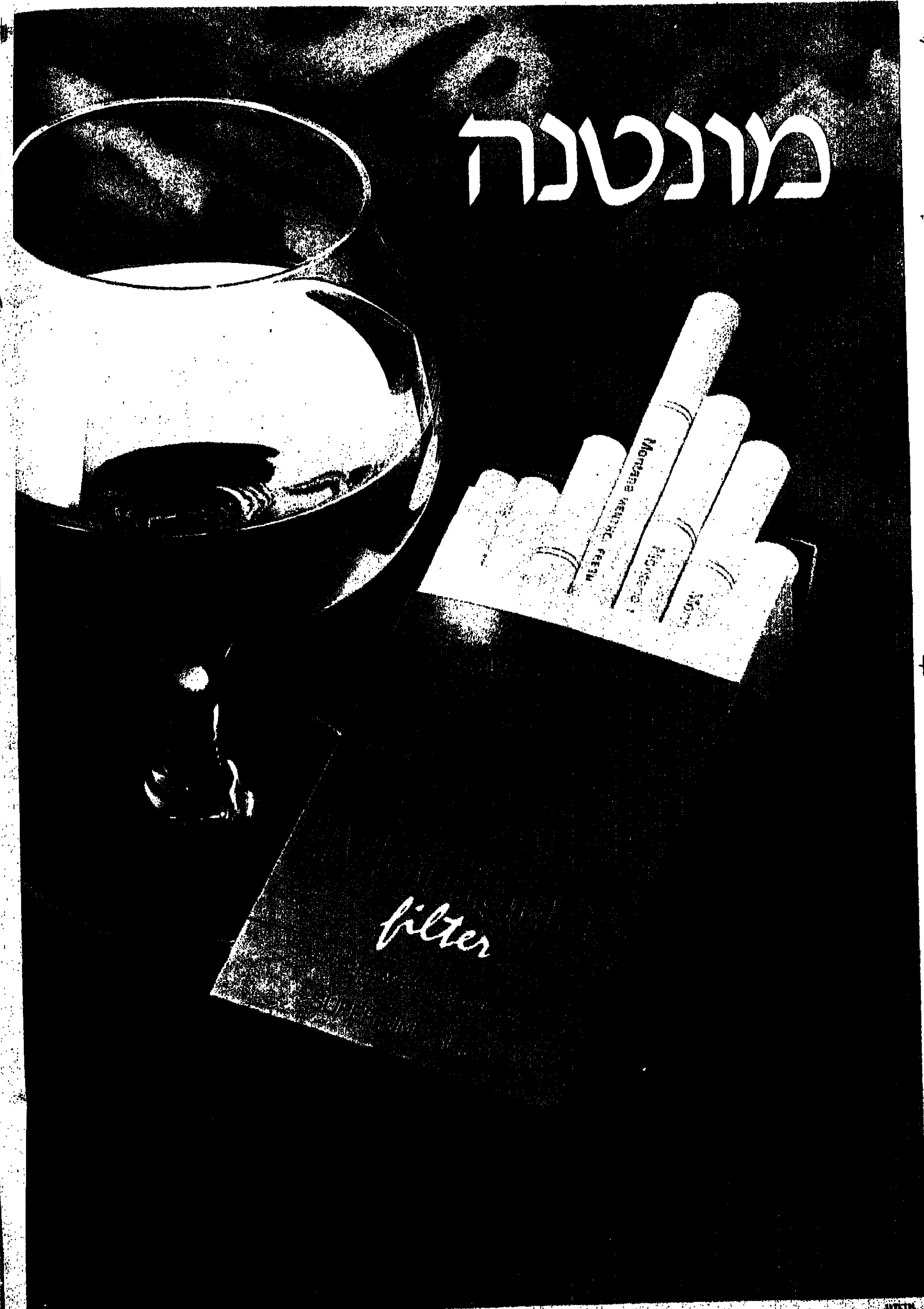
אהבה מהסרטים

ענת עצמון ודן תורג'מן נפגשו לראשונה באתר-הצילומים של הסרט „בחזרה לחיים“. היא כוכבת ידועה, הוא בתחילת הדרך. • התאהבו על הסט. החלקנו לתוך הסיפור כמעט באופן טבעי • החל מהערב, גם על בימת התיאטרון; ב„בוטיק השקרים“ הם מתעמתים כאשה וכבעל קנאי-עדיירוף • עם ירמל עמיר ׀ עמ' 20

התיאטרון המיסחרי מכה שנית. מרים עציוני מעלה הצגה במתכונת חדשה. „החוגגת עימסעדה הגדולה“. תיאטרון פלוס ארוחת-ערב פלוס רקדניות במן פלוס דקדק • גיור במתכונת חדשה • עמ' 12

טלוויזיה, רדיו, ילדים, המלצות | השבוע עונך

מונטנה

אזהרה — משרד תברואות קובע כי העישון מזיק לבריאות

31.12
 חיים אהיים סדרות
 200
 והעמלות
 ילדומנות. מוזיר
 וכות העלמות. מוזיר
 חובבי העלמות. מוזיר
 ספר כוכב. מוזיר. עם ויליגט מוזיר
 מוזיר העלמות. מוזיר
 מוזיר העלמות. מוזיר
 מוזיר העלמות. מוזיר

תרבותו ותסעודו

צילומים: מיכל רותם

בעל תוסעודה, ד"ר ארן כהן. צלחות מרובות

כבר הכרטיס מרמז יותר מחתונתו ודבריו על מאשר מהצגה. יש בו קטנטנים בפינות, ולמרות שאין די לחצות ד' ובעלה את ירושלים על ראש שמתנה. יש כוונת מן השם. קול ששון הבל שמוח לכל חזן ולכל כלה. נשמח לראותכם בקטמיה 'והחזנה במסעדה הגדולה, כשר למודרין, לא צריך להביא מנחה'.

גם סצנת הפתיחה של הצגת הכבוד, כאלוהאובל של מלון 'הוף התמרים' בעכו, נקטפה ישר מתוך אלבומו חתונות ישראל. שולחנות ערוכים חגיגתי, עם מפות נייר תכולות מסודרות בסוס כבו מניפה, מיכור סלסים ומשקאות. בכניסה לאולם, ליד בוסת משקה ופיצוצים, עומדת ועדת קבלת המני, כשראשונה לאק כהן, והוא הוא אבריראמי הדוני, בעל המסעדה הגדולה. לידו המלצר האילם, חלי חלדי, שולח חוכים שקטים, ואורחים ווג הורים מצד תתן, אריאל פורמן ומניקה סטלה, לבושים טיפוסם כמו הורי תורכלה.

ואק לחזן יריים לכל מי שנכנס, כמעט מחבק בחמימות ומספיק את כל הפראות הדרושות מהרטרואר: יופי שבאנו, באני, תשחן, תחבכרו, כקרב אלכם, הצקים אלה - ומצדד לכוון מניקה מוצהלת, בסוף המדור, האורחים, שקנו כרטיס להצגה ולסארוחה, קצת המניס מהמסעדות ומתקרה לחוליה. חיי, חיי וה אבריראמי מהטלחוויה. למה לא לקחת מלצנה מהבית? אפה הן שלי עכשיו. היה רואה אותו, היה משתגע. אחת כמעט סילעת את המסטיק. גברת פולנה, עם ספרי כסיר ופנינים כצוואר, אמרת למתנה. אתם מאר נחמים מלא חמלה. ואתה, אל חורב אי מלה? הוא וורקת לחלי, המלצר האילם.

נדיה נעמן

בידור חדש בא למדינה: הצגה עם ארוחה שלמה, רקדנית כבן ודיסק ג'וקי כקינוח • הטלוויזיה הולידה את 'המסעדה הגדולה'. מרים עצינוני גיירה אותה. אותו צוות פלוס נספחים, שאיתם הקהל צוחק, אוכל, שותה, מרגיש סחבקות • 55 ש"ח לראש. כשר למודרין

הצגה חרושה: החזנה במסעדה הגדולה. לא בודו הצגה, אלא מן חרש של בידור. התחילה בסירה הפומללית בטלוויזיה כערבית, כל מוצ'ש. את 32 פרקים כתב השילאניסט הכי גדול של התיאטרון הישראלי, אלי שניא. משה מוצחן קרן למסעדה בדרך אל הביטה. עברה יתור וקצרות, גם מיבתי כשרות של רבנות. אבריראמי מרים סלמן ומכשר. כאן מסעדת אבריראמי. עכור, הוא ג'סאן עכא, המלצר החזיר, הפך לעובדיה. גם חכים, הנכה השמן, הוא כסאם העשן, מתאמן על זהות חרושה. אני חיים תוכה שוששיל, גר בבתיים ועליתי ממוזיה. בעניין מעורף האילם, קשה להם להחליט אם לקרוא לו משה או מאר או שניהם.

לא רק מרבים עברית, אפילו אידיש, בהספעת הרב, יענקלה כרירא, שמתרצץ בשטח כמו מורשה עם זקן מדבק על העפע, מבנים וצן לכל מי שנכנסה ומספיק. געגועים וטלס ויורד' הלחון שחורג וכל הערבים שחורגו בהצגה עונים אחרי באדיש אמן ראמן.

לארבעה חשיטות המכרים הסירה העוטמה גלריה שלמה של רמיזה מהמנה הישראלי המצוי. שני חוגת צעירים של תורכלה, דן תורן ואריאלה רבינוביץ, גליה ישי ודני סילור, ושני חורים כפול שניים דול אטאם ובדור דוד ואריאל מורמן עם מניקה סטלה. יש גם רב מוצחן אור, כבר אמרנו, ריקסניכסן ושמה רבי גולרמן, וריסקב'וק, רמי יתור. מרובל 15 גולרמן, שרוב המון מתרצצים בין רבנות לאולם, ומבלטת טלוויזיה במעגל סגור, שמסירה את כל הליכוכים הקטנים של אחריו הקלעים כפני הקהל כאלם הנכני המלצרים' במסעדה - אלמנט נוסף בקסמיותה העיונית זו שבה כלום מודיע על כולם, כמים ובוכים, עד שבסוף כולם צוחקים, כי בהגמר צריך ללכת הביתה מרצה ועם גסן מלה.

בעניין הכסאן אין מה לראו. יש להצגה סירות קיטורג צהר, כדמות טל טילינגר. מי שקנה כרטיס 55 ש"ח מקבל גם ארוחה ערב מלה, מסיקה ותעודת-ידערים בסוף הערב 5 שני סלטים למחיה. תמרים, למעניינים נותן בתיים - שוף מלל, קצת, פסטלס ועלירגון במלואים. עיקרית - שלושה סוגי כשר עוף מעושן, לשון כרטיס אסטיל וצ'י ברוטס טריות. קינוח - קשה ובקלאות. אולי סוג חדש של כולה, משנה בין תיאטרון לבין מועדון-ילה עם תוכנית ויה הארוחה. לצופרים ולתיירים במארחי יש את הלירי, לנו במידההפער, תרתי מעקשיו הצהנה במסעדה הגדולה כל אחר מה שבידור.

אורח תורח, נסאן מביא. ענייני כסאן

וויי, וויי, אבריראמי מהטלוויזיה, למח לא לקחת מלצנה

מה שחלף בין הקהל חושב ליד השולחנות העמוסים לבין החוקים שמורצצים מהבימה לאולם ומתוארים לבימה, הוא סיפור אהבה שחלף על גלי המור, נובה רשא. מהבימה נשמעות אמירות כמו: קימי זה לא הכל בחיים, והחיים זה לא שטפס. הרב שבא לתורן וגו. אחר ומלה שיש בעצם שניים, שואל כל חסם. איפה היילרד? ומסביר ששאלו אפשר לקבל גם כל שיחור הבית, כלל חיקוקים. פיתוש כלל א, כל חסם מקרא, כי הוא עזק בוריון, ועושה סטריטיו במלואו: גג חורים אחר מילס שחורגה הוא חרמנות טובה לזוגרש. כאלה תיקם את כליהםטאני, אני את המבנית. בשמפיע הרב, אבריראמי אמר להביא את הבישות, מסביר אדר מלללים שחתייהר. אלה המלחות הקטנות מקיטס שמחללים בקול.

מה איכזה לקהל באיה נוכח החומר. העיר צחוקים אכילים שחשן וצאנשים מוכניות נודות עם השחקנים. אלה שאלים שחלח, מניישים לשחקים על הבדנים ומללים רדשות וי עם כל מי שואב לענות. תמינה וקטן, שכל ההצגה ישבה ומלמלה בשקט, חופשת בסוף הערב את ואק כהן. שם לו שני חיים על ראש חניקת רובה והמורה, כסאן תורן, אה נעניתי, בשלוח אר יושבים שטלים, יתור, רכשו חמי מינקים.

עברו הפך לעובדיה, חכים הפך לחיים חנוכה שוששוילי

והחוקים, לא חושבים להגע 55 שקל זה ביקור בטלוויזיה היינו רואים אותם כל פעם חצי שעה, מן ש' לנו איכע שעת הארוחת-ערב שלמה. שווה זה כל הכסף.

מה שחשקל לא רואה ולא יודע הוא אווירת וכו' השמפיות של אמוריקלעים, שבה כלום שמים על כולם, והעיר - למצות זה התחיל עוד מש הטלוויזיה. כחורות ובצילומים, תמשר בהצגה, עקב ראשון עם קול, כסאם צורה, כש' שר, יושב ליד ג'סאן, ושניהם ממחכים איך ואק ששה מסאן אלגאנטי ענג לכוונת גליה של ועינתהכסן רב. כסאם אור של הסמכההדידת מבטיס לו שגא. ואק, תורן לעלות לכמה? הוא קפץ על דגליים, שואל במבוכה. מה אני צריך להורד? ר' לבימה מבלה שעבר עלי. כלום חוקים על הבסאן ובקירא משרב נשכש, אני ע' ש' תחולל וגמר כרגלים, כיתוים מללים את שירי המכירות מימי הטלוויזיה מריקים ווסמים נדירה מלמלים כצואר קיטס כצואר כסאם. איך ים אדר כמעט יור ג'סאן לוחל בלי נקלים, עד שיה אתן במשרד ברגע האחרון איך וורק זה על

תוצר האילם, חליל חליל. איך מלה

זה ביצים מריות, עד שחיסלו ארנו שלם. איך מכל הדיקט שבסאם חזר וורק לסיר יוצא לו תמרד בסוף מרק נהר, שכולם כסר רבים עליו. מה שוב מתערב יענקלה כרירא. אני הרי בא מדיעית-המוערין, ופת, אחרי הרבה שנים, הרישתי שאני שוב כרירייה. אהב אהם, מה לעשות, וזריר איך כולם כבר מרבים אידיש.

הסירה בטלוויזיה הפכה אותם לאלילים גם בארצות השכנות, בעיקר בירד, כסאם מספר איך הגיע לירושלים לביקור בית-ספר שלם מירדן ורק בקשה אותה היתה להם להיפגש עם גיבורי המסעדה הגדולה. אחרי שניפגש עם התלמידים, קיבל מהם מכתב נרגש, שהגיע דרך רומא, ואק מספר, שושנה, כשביקר בגלילי לפאייס, הכליבד הגרול במארי, ראה ילד מתכל עליו בעקשנות, משר לאכיו במכנסים ואמר לו: באבא, תראה, הנה אבריראמי. והאבא אמר לו: בחור, מה פתאום כאן? אבל, הילד התקעש והאיש ניגש ושאל: איסמא? לי, אתה אולי מהטלוויזיה? כשודרה באשמה, הפכו לחכים הכי טובים ואק אפילו עוד להם בקצות. ג'סאן, שגר ליד שוק הברמל בתיא, אומר, שברובו, פשוט, חושבים שהוא מנהל הטלוויזיה ואוראיו לכל מה שקרה שם. אם מפסיקים את הסירה או יש שבתה, ישר באים אליה בטענות.

בעכו, מלון חוף-תמרים, שבוע אחרון של חזרות לפני הציאה לקהל, הם עשו חיים משוגעים. שחו בבריכה המזוממת, שיכסכו בלאקו, גילו שיש בעיר מסעדה ושמה אבריראמי, ובלילה, אחרי ההצגה והריקים, עוד הלכו לעשות סיגנס בחדר של רחל אטאם. את מי העלו באובו שחקן ושמו מרץ הלוי רל, שכבר היה מתיאסון. אהא? נפטר בארד'ב. יש חסר, שלמי מותו חזר בתשובה, כי כל מי שפטר שלו כסאם תחיל בבלים בדרך השל. השחקנים הערים הלכו לישון, לא מאנינים בשמיות של תלילת רוחות.

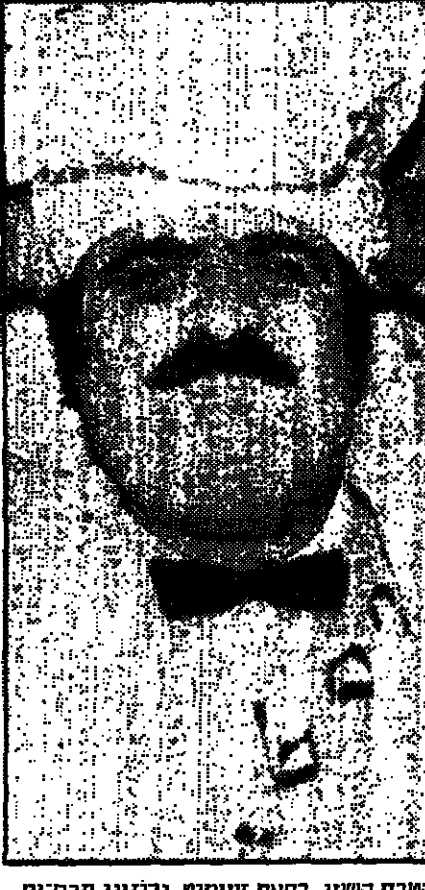
הסירה באה אלי כימות חבר, ואק כהן. בטלוויזיה, המלצות הערבות, רצו לעשות אתן סירה, הוא אמר בנאני שאלי שניא יתורב. נראה לי אהרן מעניין. הגשתי הצעה לסירה, עם הרויות, ותוך 48 שעות קיבלתי אישור לעבור. בבחי את הדקע על המסעדה הדרושה 'פילדלפיה'. הוא כמו עולם בוער-אפנין, שבו אפשר להכניס הכל. חיים יש 32 פרקים כתובים וגמורים, ורעיונות לאינפוק מריקים, שותם כבר לא אכנתו כנראה.

בשעלה נושא ההצגה, חושבני שוו ההצגות שלי לעשות סאטירה על מוסר התענוגות בארץ. להביא חתונה למסעדה הגדולה ולמרחן עם זה חוצצו. בעקבות החתונה והצפיית באולפן בכל פעם שילמנו, קלה נושא הארוחה שגולות להצגה. הרי בחתונה אכלים. כאלמנים היה תמרד יותר קול כס' שאפשר להכניס, או אמרתי: אם היינו נותנים להם לאכול וזה היו משלמים, אפשר היה לעשות מה עסק אנשים צילצלו גם ל'14 ושאלו של והלפון החתונת של המסעדה הגדולה.

רבי אלי שניא, כותב השלגאנים הגדול של תיאטרון העברי, אני הנגראליה, בני דוקטור, בקיבוץ אלכס, ישראלי באמריק, רמפסח קולומב, בין השאר, אני הנגראליה? רצה 1,100 הצגות. כל השאר - מאת, תמיר, יתור משנה הרבה קול, פחות כבוד, בקיטס מולולן. את תחילת הדרך כמחזאי עשה דוקא בראמה שחנן-באחור, גבול האופ, בנושא השואה. התיקרות היו נודדות, הקהל בכך, גם הקשתה הוא נשכע, שלא עוד ראמה.

קול המון קול שיר, אבל, ר' מרגיו אותו הכבוד האבוד. מתו כתב פעם בקיב' כאן את המשפט 'חוקי' די למעשה. זה ירד לבגדו באנגליה - כתובים ע' לפני הפרמייה של 'אמי הנגראליה' בהתמודד, וזאת מתיאסון בביתו של ג'וב, שלוש אוחות הגיעו כל המכירים הצעירים במאסותם ובחלשות שרם והמלטים אומר לי 'לוח' כלום יבוא להצגה שלך, קיבלתי פסק-דין. בששון קיבלתי 5 ככלים ובאותו חורש קיבלתי את 'דור' החדש, על ההצגה האובן ביותר. אי איפת הכבוד אין נביא כעיר.

המסיק, מרים עצינוני, למעלה 20 שנה בעסקי שעשעים, יש לי קטע להצגה מאלחיה שיהי

המבד השמן, כסאם חנמון. גרזיני מרבים

כסאם, מלכיר, עוד שלושה בני מול עקרב. כאן ברקני, וזה בסדר. לעניינים הרעניים יותר יש היום מחיה בין התיאטרון המיסורי לבין הציבורי. פעם היתה החלוקה ברורה. היום הרפרטוארי נכנס יחידיותר לקומיות קלות, למחזמר, להם יש יתרון בידר עלינו קול מנויים קבוע ואפשרות למכור כרטיסים במחיר מוזל, כי הם ממוכסרים. אם פעם הצגה מצליחה היתה רצה 3000 פקס, היום קומדיה מוצלחת נחשבת לשלאגן אם היא מניעה ל'140 הצגה.

לבן אני מחפשת בבידור כיתונים חדשים, שבהם אכל להציע משהו יחודי. לרגננה, צירוף שני שמות גדולים בבידור, כמו גרי יניל ומרסל גרעיר, אחת, אין חשיבות. אין לנו אילמות מפתאים ותפאורה כמו לתיאטרונים הגדולים העמומים. כבר שנתים אני חיה בהרגשה זו, מחפשת איך לקלוע למען של קהלים חדשים. עם אלי שניא לא יצא לי לעבוד בעכו. הוא בא ללייור, חשתינו שלי, הציע לו את נושא החתונה במסעדה הגדולה. מיד אמרתי, שאם הוא מוכן לעשות את זה עם אולק, כמו החתונה אמרתי - אני עושה את זה. שבתחצי לא שמעתי מנה. כשחור, מיד החלתי בעבודה.

ו. עיסקהבילה, כסאם ערין לא הציע לקהל. לפי החיפנות של חורשים הגדולים, עליו על הרב והבן, אם בורד-כלל משלמים 30 שקל למרטים הצגה, ומציאים עוד 15 שקל לקפה ועוגה אחרי ההצגה - כאן מקבלים תמורת 55, הצגה וארוחת-ערב מלה, ואפשר גם להישאר לרקד אחרי זה. עשיתי ערב מיוחד לזכרם ערבים, והיתה תעלולת גדולה. ערבי בגר ריקסנס קטן 4 הצגות, ותוך כרי הרשמה התברר שיש להם קול ל'6.

וזה הפקד יקרה ומתכננת 15 משחזמים, מיקרופונים לצוואר, שילוב טלוויזיה במעגל סגור, תפאורה גדולה שנוסעת במשאית 8 מטר. כמו מחזמר. בהצגות הבאות יהיה גם צלם-חיות, שגיבצתי את המינשן הראשון של הקהל עם השחקנים בכניסה לאולם, והחזונות יהיו למכירה בסוף הערב.

נעלה את ההצגה ב'4 מרבים: בעכו, בתיא, בירושלים ובאר-שבע. רק באר-שבע, בגן וצאננים או חוף-תמרים, שבהם יש שילוב במה ושולחנות שחקים. למי המבד עכשיו, נראה לי שלהצגה זו יבוא בחבורה, במסעדות. לא אונת בורדים לבלות בידר את ימיהם להישאר, איך צוץ מישפתי אחר וז'סלה לוחת אטמה חרשת מבידור, וגם במלחמות הקול בהצגה זאת. ותיאטרון המכיר לא יתן אחרי.

המבד השמן

המבד השמן

هكذا من الأرض

11

קרח הכל בפיכר

כייף-כף
אצבעות ופל משובח
מצופות שוקולד חלב

קדור בראל

הכח: מן השכל

טוב לי עם

עלה